

FŐVÁROSI ÍTÉLŐTÁBLA

19.Gf.40.273/2019/12. szám

A Fővárosi Ítéltábla a Noerr és Társai Ügyvédi Iroda (cím, eljáró ügyvéd: Dr. Bajorfi Ákos) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek - az előbb Dr. Polgár Péter ügyvéd, majd Dr. Bíró Róbert ügyvéd (cím) által képviselt alperes neve (cím) alperes ellen vételár megfizetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 3.G.40.064/2018/18. számú ítélete ellen az alperes által 20. sorszám alatt előterjesztett, és Gf. 10. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 216 000 (Kettőszáztizenhatezer) forint áfát tartalmazó 1 016 000 (Egymillió tizenhatezer) forint fellebbezési eljárási költséget, és az államnak külön felhívásra 2 500 000 (Kettőmillió ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A felperes Németországban, az alperes Magyarországon bejegyzett gazdasági társaság.

Közöttük éveken keresztül szóban létrejött adásvételi keretszerződés állt fenn, melynek alapján a felperes femorális komponenseket adott el az alperesnek ex works paritással, melyek ellenértékét az eladó által kiállított számla alapján a vevő a kiállítástól számított 180 napon belül volt köteles kiegyenlíteni.

2015-ben az alperes több alkalommal rendelt meg a felperestől femorális komponenseket, amelyeket az eladó leszállított a megrendelő részére.

A felperes az összesen 101 563 euró vételárkövetelésről 2015. április 17. és 2015. november 4. közötti időszakban összesen 21 darab számlát állított ki. Az azokban feltüntetett vételárat a vevő nem fizette meg.

A felperessel szemben 2016. április 1-én felszámolási eljárás indult Németországban. A kirendelt felszámolóbiztos a 2016. április 20-án kelt levelében felszólította az alperest a 101 563 euró összegű vételár 2016. május 4-ig történő megfizetésére. Az alperes 2016. május 19-én kelt válaszlevelében a

tartozás fennállását nem vitatta, azonban arra hivatkozott, hogy a tartozással szemben szükség van kompenzációra az alkalmatlan nyersanyag szállítás miatt.

A vételár kiegyenlítésére ezt követően sem került sor.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 101 563 euró vételár jogcímén történő megfizetésére, és a perköltség megtérítésére. Hivatkozott a Bécsi Vételi Egyezmény 53. és 62. cikkére. Álláspontja szerint az alperes szavatossági kifogása érdemben figyelembe nem vehető, mert semmilyen konkrétumot nem tartalmaz. Tagadta az alperes azon állítását, hogy a cégek törvényes képviselői megállapodtak volna a vevő vételárfizetési kötelezettségének elengedésében.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását, és a felperes költségben való marasztalását kérte. Nem vitatta a kereseti kérelemben megjelölt szállítások, megrendelések tényét, és a vételártartozás összegét sem. Azzal védekezett, hogy a teljesítést joggal tagadta meg, mert minőségi hibás termékeket szállított részére az eladó. Utalt arra, hogy a felek törvényes képviselői tárgyalásokat folytattak a szavatossági igényről, ennek eredményeként megállapodtak, hogy az alperesnek nem kell kiegyenlítenie e tartozását. Hivatkozott arra is, hogy 2015. és 2016. során három, általa forgalmazott implantátum törése következett be, amelyek a felperes által szállított anyag hibájára vezethetők vissza. Ennek következtében a beavatkozást végző kórház 39 000 000 forint összegű követeléssel élt vele szemben.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 101 563 eurót, valamint 1 500 000 forint és 12 138,45 euró perköltséget.

A határozata indokolásában rögzítette, hogy a felek között nem volt vitatott, hogy a jogvitájukra a szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról szóló, az Európai Parlament és Tanács 593/2008/EK. rendelete (2018. június 17.) 4. cikk (1) bekezdés a) pontja értelmében a német anyagi jog az irányadó, ebből következően pedig a Bécsi Vételi Egyezmény rendelkezéseit kell alkalmazni. Annak 53. cikke szerint a vevő a szerződés és az Egyezmény rendelkezései szerint köteles az áru vételárát megfizetni.

Rámutatott, hogy a felperes a számlák, az azok alapjául szolgáló megrendelések, valamint a megrendelés-visszaigazolások csatolásával bizonyította követelése fennállását, és e tényt maga az alperes sem vitatta.

Tekintettel arra, hogy az alperes ellenkérelmében szavatossági kifogást terjesztett elő, őt terhelte annak bizonyítása, hogy e kifogása alapos, arra figyelemmel a felek megállapodtak, hogy igényét az alperes a perbeli követelésbe beszámíthatja, és e beszámítás meg is történt.

Az alperest terhelő bizonyítási teherről a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (3) bekezdése értelmében tájékoztatta az alperest a 2018. november 7-i tárgyaláson, és mellőzés terhével felhívta, hogy bizonyítékait, bizonyítási indítványait terjessze elő a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglaltakkal összhangban. Az alperes azonban a részére biztosított határidőt elmulasztotta, annak meghosszabbítása iránti kérelmét elkésztetten terjesztette elő, azaz konkrét tényállításokat nem tett, bizonyítékokat nem nyújtott be, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. A tanúként meghallgatott törvényes képviselője - **M. Lné** - sem tudott az alperes védekezésével összhangban lévő konkrét előadást tenni. A 2019. január 29-én előterjesztett alperesi beadványt pedig, tekintettel arra, hogy azt határidőn túl nyújtotta be, figyelembe venni nem lehetett. Az alperes e beadványában indokolatlanul késlekedett tényállítási, bizonyítási kötelezettségeinek teljesítésével,

mert az akkor előadottakat jellegükénél fogva a per korábbi szakaszában is előterjeszthette volna. Az elkésztett előterjesztett bizonyítási indítványt ezért mellőzte. Megjegyezte, hogy az alperes határidőhosszabbítás iránti kérelmét - melyben a jogi képviselőjét ért sérülésre hivatkozott - igazolási kérelemnek nem lehetett tekinteni, mert az alperes nem is utalt arra, hogy e tényre mulasztása kimentése okán, s nem a határidőhosszabbítás iránti kérelme indokaként hivatkozott.

Pervesztessége miatt a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest perköltség fizetésére. Perköltségként a felperes által megfizetett 1 500 000 forint illeték összegét, valamint a felperes és képviselője között létrejött megbízási szerződésben megállapított ügyvédi munkadíjat számolta el, utóbbit a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte annak hatályon kívül helyezését a Pp. 252. §-ának (2) bekezdésére hivatkozással, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértésével hozta meg határozatát, míg másodlagosan indítványozta az ítélet megváltoztatását és a terhére megállapított perköltség összegének mérséklését.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság által a bizonyítékai előterjesztésére megállapított 30 napos határidőt azért mulasztotta el, mert jogi képviselője bokaszalag szakadást szenvedett, s ezért kérte a határidő meghosszabbítását, mely kérelmét a bíróság elutasította, majd az e végzéssel szembeni fellebbezési határidő letelte előtt ítéletet is hozott, amellyel az eljárás lényeges szabályait sértette meg. Álláspontja szerint a 2018. december 13-án előterjesztett beadványában a bíróság felé jelezte, hogy határidőn belül nem tud eleget tenni kötelezettségének, ennek okát is adta, amelyet a bíróságnak figyelembe kellett volna venni, függetlenül attól, hogy beadványát határidőhosszabbítás iránti kérelemnek vagy igazolási kérelemnek címezte. Úgy ítélte meg, hogy a 2019. január 29-én előterjesztett beadványában írt bizonyítási indítványát jogszabályellenesen mellőzte a törvényszék, mert ezzel megsértette a Pp. 2. § (1) bekezdését. Vitatta, hogy az e beadványában előterjesztett bizonyítási kérelme foganatosítása nagymértékben késleltette volna az eljárás befejezését. Kérelme elutasításával a bíróság nem tett eleget a Pp. 8. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségének, nem biztosította, hogy jogait rendeltetésszerűen gyakorolhassa. Hangsúlyozta, hogy a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglalt jogkövetkezmény törvénysértő módon való alkalmazása a bírói gyakorlat értelmében az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését kell eredményezze. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévesen rögzítette ítéletében, hogy utóbb előterjesztett bizonyítási indítványát korábban is benyújthatta volna, figyelemmel arra, hogy maga a felperes is csak később csatolta azokat az iratokat, melyek alapján védekezését konkretizálhatta, ennek megtörténte után pedig, álláspontja szerint határidőben indítványozta tulajdonosának és a felperes korábbi ügyvezetőjének tanúkénti meghallgatását, különös tekintettel arra is, hogy utóbbit maga a felperes is kérte. Kifogásolta, hogy a január 29-i beadványát, annak ellenére, hogy azt elkésztésre hivatkozással a törvényszék nem vette figyelembe, mégis értékelte, mert az abban foglaltakra ítéletében kitért, az ott írtakat a tényállás megállapítása során rögzítette.

Másodlagos fellebbezési kérelme indokaként hivatkozott arra, hogy a felperes költségigénye eltúlzott mértékű, nem áll arányban a jogi képviselő által kifejtett munkával. A bíróságnak pedig az R. 2. § (2) bekezdése alapján lehetősége lett volna a költség összegének mérséklésére.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében a törvényszék határozatának helybenhagyását és az alperes költségben való marasztalását kérte. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság 2018. november 7-i tárgyaláson 30 napos határidőt biztosított az alperes részére a bizonyítékai, bizonyítási indítványai

előterjesztésére, ám ő e határidőt elmulasztotta, csak 2018. december 13-án nyújtott be beadványt. Ha azt igazolási kérelemnek szánta, azért nem vehető figyelembe, mert a Pp. 107. § (3) bekezdésében írtak ellenére az igazolási kérelemmel együtt nem pótolta az elmulasztott cselekményt, azaz bizonyítási indítványait nem terjesztette elő. Amennyiben pedig e beadvány határidőhosszabbítás iránti kérelemnek tekintendő - mint ahogyan azt helyesen megtette az elsőfokú bíróság - akkor pedig a Pp. 104. § (1) bekezdése szerint a határidő meghosszabbítással együtt sem lehet hosszabb 45 napnál, márpedig az alperes bizonyítási indítványát tartalmazó beadványát ezt túllépve nyújtotta be. Úgy ítélte meg, hogy az alperes eljárás során tanúsított magatartása, változó tartalmú nyilatkozatai nem felelnek meg a jóhiszemű pervitel követelményének. Utalt arra, hogy a megbízási szerződésen túl a számlákat és az órakimutatást is becsatolta, ezért a törvényszék helytállóan állapította meg a perköltség összegét, annak mérséklése egyébként is csak lehetőség a bíróság számára.

Az alperes a fellebbezése kiegészítése során hivatkozott arra, hogy annak ellenére, hogy a peres felek egyezően kérték a német jog alkalmazását, azt a bíróság mégsem tehette volna meg tekintettel arra, hogy a nemzetközi magánjogról szóló 2017. évi XXVIII. törvény értelmében a jogalkalmazásról szóló nyilatkozatokat a feleknek a szerződésükbe kellett volna foglalni, ennek hiányában pedig a magyar jog lett volna alkalmazandó a jogvita elbírálása során. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási teherről szóló, alperesnek címzett tájékoztatásában csak arra hívhatta volna fel, hogyösszegszerű szavatossági igényét, és ebből eredő beszámítási kifogását pontosítsa, ám a felhívás nem tartalmazhatta volna, hogy a peres felek megállapodásának tényét és a beszámítás megtörténtét is igazolja. Sérelmezte, hogy a törvényszék az ő december 14-i indítványa, illetve a felperes korábbi kérelme ellenére sem hallgatta meg a felperes egykori ügyvezetőjét, és a szóbeli szerződésről a tanúk meghallgatása nélkül határozott.

Az ítélet tábla a fellebbezést alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást abban a kérdésben, hogy a jogvita elbírálására mely jog az alkalmazandó.

Az alperes által a fellebbezési eljárás során felhívott, 2017. évi XXVIII. törvény, annak 125. §-a értelmében csak 2018. január 1-én lépett hatályba, és a 126. § (1) bekezdése szerint a folyamatban lévő eljárásokra csak a 31-33. alcím rendelkezéseit kell alkalmaznia az eljáró bíróságnak. E törvény 50. § (1) bekezdése kimondja, hogy a szerződésre a felek által választott jog alkalmazandó, míg az 50. § (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy jogválasztásra legkésőbb a perfelvételi szakban van lehetőség. A perfelvételi szak fogalma a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvényben (új Pp.) szerepel, ám a perbeli jogvita elbírálására még az 1952. évi III. törvény rendelkezéseit kell alkalmazni. Mindez azt támasztja alá, hogy a 2017. évi XXVIII. törvény rendelkezései alkalmazásának e perben nincsen helye.

Az alkalmazandó jog kérdésében a nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. számú törvényerejű rendelet előírásai az irányadók. A tvr. 25. §-a kimondja, hogy a szerződésre azt a jogot kell alkalmazni, amelyet a felek a szerződés megkötésekor vagy később, akár a szerződés egészére, akár annak csak egy részére választottak. A jogválasztásnak kifejezettnak kell lennie. A jogszabály tehát lehetőséget adott a feleknek arra, hogy az alkalmazandó jog kérdésében „később” tegyenek kifejezett nyilatkozatot, és ez megtörténhetett - mint a perbeli esetben is - a peres eljárás során. Az adott esetben a felek egybehangzóan a német jog alkalmazásáról nyilatkoztak, nyilatkozatuk kifejezett volt, semmilyen jogszabályi akadálya nem volt annak, hogy e nyilatkozatukat a peres eljárás során tegyék meg, így a törvényszék nem tévedett, amikor a nyilatkozatokra tekintettel a

német jog alkalmazásáról döntött. Megjegyzi csupán az ítélet tábla a felperes nyilatkozatára tekintettel, hogy az alperes e kifogása, érve nem volt elkésettnek tekinthető, mindössze a határidőben benyújtott, az elsőfokú ítélet álláspontja szerint hatályon kívül helyezését indokoló érveit egészítette ki a Gf. 10. sorszámú beadványában, s ennek jogszabályi akadálya nem volt.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése során helytállóan alkalmazta a Pp. 141. § (6) bekezdését. Aszerint ugyanis, ha a felek valamelyike tényállításának, nyilatkozatának előadásával, bizonyítékainak előterjesztésével - a (2) bekezdésben előírt kötelezettsége ellenére - alapos nélkül késlekedik, és kötelezettségének a bíróság felhívása ellenére sem tesz eleget, a bíróság a fél előadásának, előterjesztésének bevárása nélkül határoz, kivéve, ha álláspontja szerint a fél előadásának, előterjesztésének bevárása a per befejezését nem késlelteti.

Az elsőfokú bíróság a 2018. május 15-én kelt 7. sorszámú végzésében tűzte ki a per első tárgyalását 2018. szeptember 12-re, s e kitűző végzésben felhívta az alperest, hogy érdemi ellenkérelmét 30 napon belül terjessze elő.

A 2018. szeptember 12-i tárgyaláson az alperes jogi képviselője akként nyilatkozott, hogy nem vitatja, hogy volt a felek között gazdasági kapcsolat, tehát a felperes által megjelölt számlákban foglalt időpontokhoz képest korábban rendelt termékeket az alperes a felperestől. Azt azonban, hogy a per tárgyát képező számlákban foglalt termékeket megrendelte-e a felperestől, illetve azokat átvette-e, nem tudta megmondani. A bíró kérdésére nyilatkozatát úgy pontosította, hogy az alperes nem vette át a felperes által állított terméket, azokat a felperes nem szállította le részére. A felperes képviselője a tárgyaláson utalt az alperes felperes felszámolóbiztosának levelére küldött válaszára, amelyben az alperes az általa megjelölt termékek átvételét nem vitatta, csupán minőségi kifogásra, kompenzációra utalt, de konkrét nyilatkozatot nem tett. Az elsőfokú bíróság a tárgyalást 2018. október 10-re halasztotta el, s felhívta az alperest, hogy arra a tárgyalásra az alperes törvényes képviselőjét, **M. Lnét** állítsa elő.

Az alperes 2018. október 19-én érkezett 10. sorszámú beadványában közölte, hogy a tárgyaláson nem tud megjelenni, s a törvényes képviselőt sem tudja előállítani.

A felperes ugyanezen a napon becsatolta az alperes megrendelőit, a megrendelés-visszaigazolásokat, s úgy nyilatkozott, hogy amennyiben a bíróság szükségesnek tartja, kéri a felperes korábbi ügyvezetőjének tanúkénti meghallgatását.

A törvényszék az október 10-i tárgyalást - melyen csak a felperes jogi képviselője jelent meg - november 7-re halasztotta. A felperes által előző nap megküldött iratokat továbbítani rendelte az alperes részére, s felhívta, hogy 8 napon belül terjessze elő azzal kapcsolatos nyilatkozatát. Felhívta az alperes figyelmét, hogy érdemi védekezésének előterjesztése körében tényállítási kötelezettsége is van. Figyelmeztette, hogy amennyiben nem nyilatkozik, a bíróság úgy tekinti, hogy a felperes beadványában előadott tényállítások valóságtartalmát nem vitatja.

A 2018. november 7-i tárgyaláson az alperes képviselője úgy nyilatkozott, hogy a felperes kereseti követelésével érintett szállítások és megrendelések nem vitatottak, elismerte, hogy az érintett termékeket a felperes a megrendelések alapján leszállította. Nem vitatta a vételár összegét sem. Hivatkozott arra, hogy minőségi hibák voltak a leszállított termékekkel összefüggésben, s ezzel kapcsolatban a tulajdonosa és a felperes korábbi ügyvezetője tárgyalásokat folytattak, meg is állapodtak arról, hogy a mostani perben követelt összeget nem kell megfizetni. A tárgyaláson megjelent az alperes törvényes képviselője, **M. Lné**, aki azonban nem tudta megjelölni, hogy mely

termékekkel vagy mely szállításokkal volt összefüggő a minőségi kifogás, és azt sem, hogy ennek mi volt a tartalma. Az elsőfokú bíróság a tárgyalást 2019. január 30-ra halasztotta, s felhívta az alperest, hogy 30 napon belül a bizonyítékait, bizonyítási indítványait terjessze elő. Figyelmeztette egyben, hogy amennyiben e felhívásnak nem tesz eleget, a bíróság a bizonyítékai, bizonyítási indítványai bevárása nélkül a rendelkezésre álló adatok alapján dönt, amely a felperes keresetének történő helyt adáshoz is vezethet. Az elkészen előterjesztett bizonyítási indítványt mellőzni fogja.

Az alperes a bírósághoz 2018. december 13-án érkezett, s 14. sorszám alatt lajstromozott beadványában bejelentette, hogy legkésőbb 2018. december 21-ig vállalja az érdemi védekezése előterjesztését azzal, hogy e határidő esetleges elmulasztása esetére a korábban rögzített jogkövetkezmények alkalmazásával tisztában van. E beadványában kérte a törvényszék által biztosított határidő további 15 nappal történő meghosszabbítását.

Az elsőfokú bíróság a 2019. január 8-án kelt, s az alperes képviselője részére január 16-án kézbesített 15. sorszámú végzésében az alperes határidőhosszabbítás iránti kérelmét elutasította, azzal az indokolással, hogy e kérelmet az alperes határidőn túl terjesztette elő, azt december 10-ig nyújthatta volna be.

Az alperes 2019. január 29-én érkeztetett 17. sorszámú - 2018. december 14-i dátumot viselő - előkészítő iratában úgy nyilatkozott, hogy a felperes követelésének jogalapját és összegezését is vitatja, utalt a vele szemben támasztott követelésre, és kérte tulajdonosának és a felperes korábbi tulajdonosának, egyben ügyvezetőjének tanúkenti meghallgatását.

Az elsőfokú bíróság a 2019. január 30-i tárgyaláson a felek képviselőjének nyilatkozatát követően a tárgyalást berekesztette és ítéletet hozott.

Az ítélet tábla a pertörténet előzőekben való részletezése alapján hangsúlyozza, hogy az alperes az eljárás során tényállításának, nyilatkozatának előadásával, bizonyítékai előterjesztésével több alkalommal, alapos ok nélkül késlekedett, perlekedése jóhiszeműnek nem tekinthető. A vele szemben támasztott követelés után ellenkérelmében a jóhiszemű pervitel gyakorlásával mindenekelőtt tényállítást kellett volna tennie, azaz konkrétan meghatározni, hogy a kereset elutasítását miért, milyen okból, milyen tényekre hivatkozva kéri. Ilyen védekezés azonban az egész eljárás során nem hangzott el részéről. Az nem tekinthető tényállításnak, hogy a bíróság hallgassa meg a tulajdonosát, és ő majd tanúvallomásában egyértelművé teszi, hogy miért nem hajlandó kiegyenlíteni a vételár tartozását. Konkrét tényállítás hiányában a bíróság bizonyítást sem foganatosíthat, nincs ugyanis olyan helyzetben, hogy megállapítsa, hogy mivel kapcsolatban van szükség annak lefolytatására.

Az ítélet tábla utal a BH 2018. évi 145. számú döntésre, amelyben a Kúria azt hangsúlyozta, hogy „ha a fél a bizonyítási indítványát a jóhiszemű pervittel össze nem egyeztethető módon terjesztette elő, a bíróság a bizonyítás elrendelését mellőzni köteles”. Erre is figyelemmel pedig nem tévedett a törvényszék, amikor az alperes január 29-én érkezett beadványában foglalt bizonyítási indítványnak nem adott helyt.

Megjegyzzi az ítélet tábla, hogy a határidőhosszabbítási kérelmet elutasító végzés pervezető végzés, amellyel szemben a Pp. szabályai szerint nincs helye fellebbezésnek. A határidő hosszabbítása iránti kérelem - ahogyan azzal kapcsolatban a felperes helytállóan nyilatkozott - nem tekinthető igazolási kérelemnek. Az alperes egyébként a 14. sorszámú, 2018. december 13-án érkezett beadványában maga jelölte meg a december 21-i időpontot, azzal, hogy addig érdemi védekezését előterjeszti,

esetleges mulasztása esetére pedig tisztában van a jogkövetkezményekkel. A törvényszék ennek szem előtt tartásával az alperes megjelölte időpontig nem is alkalmazott szankciót a mulasztó féllel szemben.

A bizonyítási teher kiosztásával kapcsolatos fellebbezésbeli fejtegetés sem helytálló. Az alperes hivatkozott ugyanis arra, hogy a két cég tulajdonosa tárgyalásokat folytatott, amelyek eredménnyel zárultak, a felperes elengedte az alperessel szembeni követelését, azaz az alperes állította minőségi kifogásokra tekintettel a beszámítás megtörtént. Ezen előadás alapján pedig helyesen fogalmazta meg az elsőfokú bíróság az alperest terhelő bizonyítási kötelezettséget, amikor azt írta elő, hogy a megállapodás, illetve a beszámítás megtörténtét kell igazolnia az arra hivatkozó félnek.

A felperes az eljárás korábbi szakában valóban indítványozta korábbi ügyvezetőjének esetleges tanúkénti meghallgatását, ám miután az alperes védekezését nem konkretizálta, tényállítást nem tett, a törvényszék nem sértett eljárási szabályt, amikor az egyébként is csak eshetőlegesen kért bizonyítási indítványt nem fogatosította.

A Pp. 2. § (1) bekezdése, illetve 8. §-ának (1) bekezdése nem csupán a bíróság feladatát, illetve kötelezettségét fogalmazza meg, hanem a peres felekre egyaránt irányadó elvárásokat is rögzít, nevezetesen, hogy a felek a perek tisztességes lefolytatása és észszerű időn belül történő befejezése érdekében jogaikat rendeltetésszerűen gyakorolják és perbeli kötelességeiknek eleget tegyenek. Az alperes eljárása azonban e követelménynek nem felelt meg.

Az elsőfokú bíróság az alperes 2019. január 29-én előterjesztett beadványának értékelésekor sem követett el eljárási szabálysértést, mert e beadvány nem hatálytalan, hanem csupán határidőn túl előterjesztett volt, így az abban előterjesztett bizonyítási indítványt okkal mellőzte, ám az előkészítő iratban foglaltakat felhasználhatta.

Összességében az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a Pp. 141. § (6) bekezdésében írtakat, és jogszabálysértés nélkül hozta meg az alperest marasztaló ítéletét.

Az R. lehetőséget ad a bíróságnak arra, hogy a pernyertes fél perköltségét a fél és jogi képviselője közötti megállapodás figyelembevételével állapítsa meg. Ilyen megállapodás, megbízási szerződés hiányában az R. 3. §-a szerint határozhatja a pernyertes fél képviselőjének költségeit. A perbeli esetben a felperes és képviselője között volt megbízási szerződés, ezért a pernyertes fél képviselőjének munkadíját a bíróságnak az R. 2. § (1) bekezdése alapján kellett megállapítani. Tény, hogy a megállapodás alapján kiszámolt munkadíj összege magasabb, mint az R. 3. §-a szerint kiszámítandó munkadíj összege, ám annak érvényesítését az R. lehetővé tette. Az ítélet tábla az elsőfokú bírósággal egyezően úgy ítélte meg, hogy a munkadíj nem eltúlzott összegű, annak mérséklése nem indokolt.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét az ítélet tábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helyben hagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes részére fellebbezési eljárási költség megtérítésére. E címen az ítélet tábla a felperes képviselőjének munkadíját számolta el, melynek összegét az R. 3. § (1), (2) és (5) bekezdése alapján állapított meg, a 4/A. § (1) bekezdése szerint általános forgalmi adóval növelt összegben, s a 3. § (6) bekezdése alkalmazásával mérsékelve, mert ezt találta arányban állónak a jogi képviselő által a fellebbezési eljárás során kifejtett munkával.

Az alperes számára engedélyezett illetékfeljegyzési jog következtében le nem rótt fellebbezési illetéket az eredménytelen fellebbezés következményeként az alperesnek kell megfizetnie az állam részére a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Debrecen, 2019. szeptember 26.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-